

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 17 lipca 1975 r.

Nr 25

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

133 — z dnia 27 czerwca 1975 r. w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach weterynarii 341

ROZPORZĄDZENIA:

134 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 czerwca 1975 r. w sprawie organizacji i zadań zakładów opieki zdrowotnej 343
135 — Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej z dnia 1 lipca 1975 r. w sprawie zwolnień od obowiązku posiadania pozwolenia na przywóz i wywóz oraz od cła 344

133

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 czerwca 1975 r.

w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach weterynarii.

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do:

- 1) pracowników działalności podstawowej,
- 2) pracowników technicznych, ekonomicznych, administracyjnych i obsługi,

zatrudnionych w zakładach weterynarii podległych terenowym organom administracji państwowej.

2. Przez pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się pracowników działalności podstawowej określonych w przepisach o wynagrodzeniu.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładach weterynarii wynosi:

1) 7 godzin na dobę i 42 godziny na tydzień dla:

- a) lekarzy weterynarii i innych pracowników działalności podstawowej z wyższym wykształceniem, techników weterynarii, laborantów weterynaryjnych, weterynaryjnych kontrolerów sanitarnych i innych pracowników ze średnim wykształceniem zawodowym, niezbędnym przy wykonywaniu zadań w ramach podstawowej działalności zakładów weterynarii, sanitariuszy weterynarii, dezynfektorów, oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa, trychinoskopistów, skrawkarzy, przyuczonych laborantów weterynaryjnych,

b) pracowników technicznych, ekonomicznych i administracyjnych,

2) 8 godzin na dobę i 46 godzin na tydzień dla:

- a) pielęgniarzy zwierząt i innych pracowników działalności podstawowej nie wymienionych w pkt 1 lit. a),

b) pracowników obsługi.

2. Czas pracy i zasady wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników obsługi zatrudnionych przy pilnowaniu regulują odrębne przepisy.

§ 3. 1. Pracownicy działalności podstawowej, których czas pracy wynosi 7 godzin na dobę i 42 godziny na tydzień, w wypadkach uzasadnionych potrzebami zakładu weterynarii mogą być zatrudnieni za swą zgodą w wymiarze do 8 godzin na dobę i 46 godzin na tydzień.

2. Za pracę w wymiarze określonym w ust. 1 przysługuje wynagrodzenie proporcjonalnie zwiększone, wynikające z osobistego zaszerogowania pracownika, bez dodatku za godziny nadliczbowe.

§ 4. 1. Zadania pracowników wymienionych w § 3 ust. 1 oraz zadania pielęgniarzy zwierząt powinny być ustalone w taki sposób, aby pracownicy ci mogli je wykonać w czasie pracy określonym w umowie o pracę. Jeżeli wykonanie zadań przekroczy czas pracy określony w umowie, pracownikowi nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie.

2. Laborantom i przyuczonym laborantom weterynaryjnym, oglądaczom zwierząt rzeźnych i mięsa, trychinoskopistom, skrawkarzom oraz pielęgniarzom zwierząt za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy na polecenie przełożonego przysługuje w tym samym wymiarze czas wolny od pracy, a za pracę w niedzielę lub święto — inny dzień wolny od pracy.

§ 5. 1. Pracownicy techniczni, ekonomiczni i administracyjni, jeżeli wymagają tego potrzeby zakładu pracy, mogą być zatrudnieni poza wymiarem czasu pracy określonym w § 2 ust. 1 pkt 1, a także w nocy oraz w niedzielę i święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

2. Za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy na polecenie przełożonego pracownikom wymienio-

nym w ust. 1 przysługuje w tym samym wymiarze czas wolny od pracy, a za pracę w niedzielę lub święto — inny dzień wolny od pracy.

3. W wypadkach, o których mowa w ust. 2, pracownikom zatrudnionym na kierowniczych i innych samodzielnych stanowiskach pracy określonych w przepisach o wynagrodzeniu przysługuje czas wolny tylko za pracę poza normalnymi godzinami pracy, wykonywaną w nocy oraz w niedzielę lub święto.

4. Przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się do kierowników zakładów weterynarii i ich zastępców.

§ 6. 1. Rozkład czasu pracy pracowników działalności podstawowej zatrudnionych w zakładach weterynarii należy dostosować do warunków pracy z uwzględnieniem zadań o charakterze stałym i zadań związanych z doraźnymi potrzebami opieki weterynaryjnej lub nadzoru sanitarno-weterynaryjnego.

2. Pracownicy zakładów weterynarii mogą być zatrudnieni w systemie zmianowym.

3. Godziny pracy pracowników zakładów weterynarii mogą być rozdzielone przerwą, jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego wykonywania obowiązków.

§ 7. 1. W wypadkach uzasadnionych potrzebami zakładu weterynarii pracownicy działalności podstawowej mogą być zobowiązani do:

- 1) wykonywania dodatkowych zadań odpowiadających ich kwalifikacjom, a wynikających z potrzeb doraźnego zastępstwa innych pracowników,
- 2) pracy w komórce organizacyjnej tego samego zakładu weterynarii nie przewidzianej w umowie o pracę, położonej w tej samej miejscowości, na okres nie przekraczający 3 miesięcy, a w innej miejscowości — na okres do 30 dni w ciągu roku.

2. Indywidualny rozkład zajęć pracowników zakładu weterynarii może być zmieniony, jeżeli taka potrzeba wynika z organizacji pracy lub godzin przyjęć.

3. Do pracy w innej miejscowości (ust. 1 pkt 2) nie mogą być zobowiązane kobiety w ciąży lub wychowujące dzieci do lat 8 oraz osoby będące jedynymi opiekunami dzieci do lat 15 oraz osoby, które przekroczyły 60 rok życia, lub osoby będące inwalidami.

4. Pracownikom zobowiązanym do pracy w innej miejscowości przysługują zwrot kosztów podróży i zakwaterowania oraz diety na zasadach obowiązujących przy podróżach służbowych na obszarze kraju.

§ 8. 1. Pracownicy działalności podstawowej zatrudnieni na stanowiskach granicznych (portowych) lekarzy weterynarii lub w zakładach leczniczych dla zwierząt, punktach opieki weterynaryjnej nad hodowlą wielkostatną, weterynaryjnych inspektoratach sanitarnych, a także w zakładach higieny weterynaryjnej — w wyjątkowych wypadkach uzasadnionych szczególnymi potrzebami zakładu weterynarii mogą być zobowiązani:

- 1) do pełnienia dyżuru zakładowego oraz
- 2) do pozostawiania poza zakładem pracy w gotowości do pracy umożliwiającej wezwanie ich do zakładu w wypadkach niecierpiących zwłoki.

2. Dyżurem zakładowym jest praca wykonywana i pozostawanie w gotowości do jej wykonywania poza normalnymi godzinami funkcjonowania zakładu weterynarii lub jego komórki organizacyjnej.

3. Dyżury zakładowe mogą być pełnione również przez pracowników działalności podstawowej zatrudnionych poza danym zakładem weterynarii lub jego komórką organizacyjną, jeżeli wyrażą na to zgodę.

§ 9. 1. Za pełnienie dyżurów zakładowych i za pozostawanie w gotowości do pracy przysługuje oddzielne wynagrodzenie, a czasu ich pełnienia nie wlicza się do czasu pracy.

2. Liczba dyżurów zakładowych, do których pełnienia pracownik może być zobowiązany, nie może przekraczać dwóch w tygodniu, a sześciu w miesiącu.

§ 10. 1. Za czas pełnienia dyżuru zakładowego nie przysługuje czas wolny od pracy.

2. Przełożony pracownika może go zwolnić z całości lub z części godzin pracy po zakończeniu dyżuru wymagającego szczególnego nakładu pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia za czas zwolnienia.

§ 11. Lekarzom weterynarii, technikom weterynarii i sanitariuszom weterynarii przysługuje prawo do bezpłatnego lokalu mieszkalnego na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

§ 12. 1. Pracownikom zakładów weterynarii przysługuje prawo do 50% ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami.

2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również małżonce pracownika zakładu weterynarii, a małżonkowi pracownicy, jeżeli jest niezdolny do pracy i pozostaje na wyłącznym utrzymaniu żony.

§ 13. 1. Pracownikom działalności podstawowej zakładów weterynarii wykonującym pracę terenową poza miejscowością, w której mieści się siedziba zakładu pracy, może być przyznany ryczałt za używanie własnego samochodu osobowego, motocykla lub motoroweru do celów służbowych.

2. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem Rolnictwa określi wysokość i zasady przyznawania ryczałtu, o którym mowa w ust. 1.

§ 14. 1. Pracownicy działalności podstawowej zatrudnieni na stanowiskach granicznych (portowych) lekarzy weterynarii mają prawo do umundurowania.

2. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych określi rodzaj umundurowania oraz zasady i warunki jego przydziału.

§ 15. 1. Za długoletnią i nieprzerwaną pracę pracownikom zakładów weterynarii przysługują gratyfikacje jubileuszowe w wysokości:

- 1) 75% miesięcznego wynagrodzenia po 25 latach — począwszy od dnia 1 stycznia 1977 r.,
- 2) 150% miesięcznego wynagrodzenia po 35 latach oraz 200% miesięcznego wynagrodzenia po 40 latach — począwszy od dnia 1 stycznia 1976 r.

2. Miesięczne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, oblicza się według zasad stosowanych przy obliczaniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, z tym że jego wysokość nie może przekroczyć kwoty wynagrodzenia za pełny wymiar czasu pracy.

3. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych ustala szczegółowe zasady wypłaty gratyfikacji oraz

zaliczania okresów pracy do okresów uzasadniających prawo do tych gratyfikacji.

§ 16. 1. W okresie przejściowym w szczególnie uzasadnionych wypadkach lekarz weterynarii może być za swą zgodą zatrudniony w jednym zakładzie weterynarii, ale w różnych komórkach organizacyjnych tego zakładu realizujących odrębne zadania, w łącznym wymiarze do 54 godzin tygodniowo.

2. Za pracę wykonywaną w wymiarze godzin określonym w ust. 1 przysługuje wynagrodzenie bez dodatku za godziny nadliczbowe.

§ 17. Pracownicy zakładów weterynarii nie mogą podejmować dodatkowego zatrudnienia ani wykonywać innych dodatkowych zajęć zarobkowych bez zgody kierownika zakładu, w którym są zatrudnieni.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

134

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 czerwca 1975 r.

w sprawie organizacji i zadań zakładów opieki zdrowotnej.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakładami służby zdrowia sprawującymi opiekę zdrowotną i udzielającymi niektórych świadczeń z dziedziny opieki społecznej są:

- 1) zespoły opieki zdrowotnej — działające na obszarze obwodu zapobiegawczo-leczniczego ustalonego przez wojewodę,
- 2) przemysłowe (górnictwo, portowe) zespoły opieki zdrowotnej oraz zespoły opieki zdrowotnej dla szkół wyższych,
- 3) wojewódzkie szpitale zespolone,
- 4) specjalistyczne zespoły opieki zdrowotnej,
- 5) szpitale, sanatoria,
- 6) szpitale kliniczne i inne jednostki kliniczne akademii medycznych i instytutów naukowo-badawczych.

2. W sprawowaniu opieki zdrowotnej uczestniczą na zasadach uregulowanych odrębnymi przepisami:

- 1) stacje sanitarno-epidemiologiczne,
- 2) wojewódzkie stacje krwiodawstwa,
- 3) zakłady specjalne pomocy społecznej,
- 4) zakłady lecznictwa uzdrowiskowego.

3. Zakłady wymienione w ust. 1 i ust. 2 współdziałają ze sobą, jak również z zakładami służby zdrowia podlegającymi innym resortom, w taki sposób, aby wszyscy obywatele mieli zapewnioną wszechstronną opiekę zdrowotną w zakresie uzasadnionym stanem ich zdrowia.

§ 2. 1. Zakłady służby zdrowia określone w § 1 ust. 1 pkt 1—5 i ust. 2 pkt 1 i 2 są jednostkami organizacyjnymi budżetowymi, tworzonymi przez właściwych wojewodów i im podlegającymi.

2. Zasady tworzenia i prowadzenia jednostek określonych w § 1 ust. 1 pkt 6 i ust. 2 pkt 3 i 4 regulują odrębne przepisy.

§ 3. 1. Zadaniem zespołu opieki zdrowotnej jest zapewnienie na obszarze danego obwodu zapobiegawczo-leczniczego:

- 1) opieki zapobiegawczej obejmującej w szczególności:
 - a) organizowanie i przeprowadzanie szczepień ochronnych,

b) przeprowadzanie badań zapobiegawczych określonych grup ludności,

c) nadzór nad warunkami środowiska zamieszkania i nauki,

d) ocenę warunków pracy i stanu zdrowia pracowników ze szczególnym uwzględnieniem pracowników zatrudnionych w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych,

e) szerzenie oświaty zdrowotnej,

2) opieki leczniczej obejmującej:

a) świadczenia indywidualne w zakresie podstawowych i innych specjalności — udzielane stosownie do potrzeb w formie opieki zdrowotnej ambulatoryjnej, domowej, doraźnej i stacjonarnej,

b) czynne poradnictwo,

c) świadczenia w zakresie rehabilitacji leczniczej i zawodowej,

3) świadczeń leczniczo-opiekuńczych udzielanych przez żłobki i domy małego dziecka,

4) pełnej oceny potrzeb w zakresie środowiskowej pomocy społecznej i organizowanie zaspokojenia tych potrzeb,

5) świadczeń opiekuńczych udzielanych przez domy rencistów i dzienne domy pomocy społecznej.

2. Obwód zapobiegawczo-leczniczy stanowi obszar zamieszkały przez 30—150 tys. mieszkańców, obejmujący jedno lub więcej miast i sąsiednie gminy. Miasta liczące ponad 150 tys. mieszkańców mogą stanowić jeden lub więcej obwodów zapobiegawczo-leczniczych w zależności od warunków miejscowych.

3. Na terenach o dużej koncentracji skupisk miejskich obwód zapobiegawczo-leczniczy może stanowić obszar zamieszkały przez więcej niż 150 tys. mieszkańców.

4. Zadania podstawowej opieki zdrowotnej są wykonywane w rejonach zapobiegawczo-leczniczych ustalonych przez dyrektora zespołu w uzgodnieniu z właściwym terenowym organem administracji państwowej stopnia podstawowego.

§ 4. 1. Zadaniem przemysłowego (górnictwo, portowe) zespołu opieki zdrowotnej jest zapewnienie opieki zapobiegawczo-leczniczej pracownikom zakładów przemysłowych, górniczych, żeglugi, transportu i budowlanych oraz innych, w których występują warunki szkodliwe dla zdrowia lub uciążliwe.